

Vedr. importforbud mod sælskind og sælprodukter!

Det er påfaldende at når EU vælger at lovgive omkring et emne, som handler om dyrevelfærd, så handler det ikke om dyrenes liv; men derimod om deres død. Sæler, som denne lov skal omhandle, er et havpattedyr, op mod i toppen af fødekæden. Sælen lever af fisk. Spækhuggeren og isbjørnen er sælens naturlige fjender sammen med mennesket.

I gamle dage vrimlede havene med fisk. Der var nok til alle, både havpattedyr, fugle og mennesker; men sådan er det ikke mere. Flere fiskebestande er fisket ned i sådan en alvorlig grad, at det ikke er sikkert, at bestandene kommer sig igen. De store trawlere fra landene i Nordatlanten og EU har tjent mange penge på fiskene; men eventyret er ved at få en ende.

Den fisk, som mennesket har drevet rovdrift på, er sælens grundføde. Med færre fisk risikerer sælerne, hvis de ikke reguleres, at se sultedøden i øjnene. Men det er EU ligeglad med. EU forholder sig kun til den del, der omhandler menneskets jagt på sæler. De behandler ikke emnet ud fra en naturvidenskabelig vinkel, men derimod fra det rent følelsesmæssige. Deres krav til sælfangst er så kringlet, at ingen lande i Nordatlanten vil kunne leve op til de store krav. Det grønlandske hjemmestyre holder meget lav profil, fordi de forventer, at en EU-lovgivning på området ikke vil ramme dem. Det kan de kun tro, hvis de ikke har læst forslaget.

Det er også bekymrende, at alle kulturer ikke betragtes som ligeværdige og bevaringsværdige. Canadierne har fanget sæler så længe, som de har beboet øen Newfoundland kysten. Sælfangsten har givet mad på bordet, varmt overtøj om vinteren og penge til at købe andre varer end de selvfangne. Denne beskrivelse ligner til forveksling den beskrivelse, man giver om fangerne i Grønland.

Det moderne bymenneske har det svært med aflivning af dyr. De vil helst ikke vide noget om det. Og spørger man dem om grunden til, at sæljagt skal besværliggøres, får man en forklaring om "store smukke øjne". Hvis sælen dør af sælpest eller sult slipper bymennesket for at forholde sig til dyret; men kan "vaske sine hænder" og tale om naturens orden. Men mennesket har allerede nu pillet så meget ved naturens orden, at selv bymennesket må påtage sig et ansvar for at sikre at sæler får et godt liv. Dette sker bedst ved hjælp af regulering. Sælfangst er en sådan regulering.

Man bør derfor opfordre EU til at undlade at lave forbud mod import af sælskind og sælprodukter; men derimod lave en samarbejde med sælfangernationerne om en bæredygtig udnyttelse af kød og skind. Man kan vel også opfordre EU-Parlamentet til at lave en videnskabelig undersøgelse af jagtmetoder ud fra en reel bedømmelse af drabets hurtighed og bedømmelse på videnskabelig grundlag, om dyret lider. EU-Parlamentet bør også tage med i sine overvejelser kvaliteten af sælens liv indtil dyret aflives.

Med venlig hilsen
Lilli Rodeck